

DO TEK

Informace pro farnost Vlašim

Duben 2017

Náklady na vydání 8 Kč

„Nejkrásnější Král...“

(Miloslav kardinál Vlk)

Zemřel kardinál Miloslav Vlk

V sobotu 18. 3. 2017 byl povolán na věčnost ve věku 84 let Miloslav kardinál Vlk, emeritní arcibiskup pražský.

Miloslav Vlk se narodil 17. května 1932 v jihočeské Líšnici (okres Písek). Po maturitě v roce 1952 mu nebylo dovoleno studovat. Pracoval tedy jako dělník v továrně Motor Union v Českých Budějovicích. Vojenskou základní službu absolvoval ve Dvorech u Karlových Varů. Po absolvování vojenské služby byl v době částečného politického uvolnění přijat na Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze, obor archivnictví. Studia zakončil promocií v roce 1960. Poté pracoval jako archivář v Okresním archivu v Třeboni, v Jindřichově Hradci, Okresním a Městském archivu v Českých Budějovicích, kde se později stal ředitelem. V této době publikoval řadu odborných článků v různých časopisech.

V roce 1964 se mu podařilo zahájit studium na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích. Na kněze byl vysvěcen 23. června 1968 v Českých Budějovicích. Vzápětí jej tehdejší českobudějovický biskup Josef Hlouch, který se po osmnácti letech směl vrátit do diecéze, jmenoval svým sekretářem. Jeho vliv a pastorační působení však vadilo tehdejším politickým autoritám, proto byl přeložen do malých farností, nejdříve na Šumavě – Lažiště a Záblatí. Po šestnácti měsících se za trest stěhuje do Rožmitálu pod Třemšínem, kde působí sedm let. Zde mu byl v roce 1978 odňat tzv. „státní souhlas“ k veřejnému výkonu kněžské služby.

Byl proto nucen hledat si „civilní“ zaměstnání. Jako jiní potrestaní kněží přijal práci umývače výkladních skříní u pražského podniku Úklid a později si ze zdravotních důvodů našel práci archiváře ve Státní bance československé. Deset let žil v Praze, jako kněz tajně pracoval v malých skupinách věřících.

Dne 1. ledna 1989 mu byl vrácen „státní souhlas“ a stal se farářem na Klatovsku a na Šumavě. 14. února 1990 byl jmenován českobudějovickým biskupem (biskupské svěcení 31. března 1990), 27. března 1991 pražským arcibiskupem a českým primasem, nástupcem kardinála Františka Tomáška.

Od roku 1991 do roku 2000 byl předsedou biskupské konference, nejprve ČSFR, později České biskupské konference.

Dne 26. listopadu 1994 jej papež Jan Pavel II. jmenoval kardinálem. V letech 1993–2001 byl předsedou Rady evropských biskupských konferencí (CCEE). Od roku 1994 byl členem Papežské rady pro sdělovací prostředky a Kongregace pro východní církve. V dubnu 2005 se účastnil konkláve ve Vatikánu, kdy sbor kardinálů zvolil nového papeže Benedikta XVI.

V květnu roku 2007 dosáhl kardinál Vlk 75 let věku a v souladu s církevním právem nabídl do rukou papeže Benedikta XVI. svou rezignaci. Papež mu prodloužil výkon funkce pražského arcibiskupa na další dva roky. Dne 13. února 2010 přijímá papež Benedikt XVI. rezignaci kardinála Vlka na pastorační vedení pražské arcidiecéze z důvodů dosažení stanovené věkové hranice.

Kardinál Miloslav Vlk byl nositelem řady ocenění. V roce 1999 obdržel vysoké státní vyznamenání Spolkové republiky Německo „Velký kříž za zásluhy“ (Grosses Verdienstkreuz). Roku 2002 mu prezident Václav Havel propůjčil řád Tomáše Garrigua Masaryka za vynikající zásluhy o demokracii a lidská práva. V roce 2001 obdržel čestnou medaili Tomáše Garrigua Masaryka od Masarykova demokratického hnutí a mezinárodní cenu města Görlitz – „Brückepreis“. V roce 2006 obdržel ocenění organizace Ackermann Gemeinde, která pracuje pro uzdravení paměti Čechů a Němců, na jejich vzájemném smíření a spolupráci. Kardinál Vlk byl nositelem řady dalších ocenění a uznání mnoha dalších institucí.

Kardinálu Vlkovi byla udělena také řada čestných doktorátů. V letech 1992–1993 mu byly uděleny 3 čestné doktoráty: na Illinois Benedictine College a na University of St. Thomas v USA a čestný doktorát teologie na univerzitě v bavorském Pasově. V roce 2001 obdržel čestný doktorát Papežské teologické akademie v polském Krakově a v roce 2002 čestný doktorát Opolské univerzity rovněž v Polsku.

Pan kardinál navštívil několikrát i naši farnost, mnoho z nás se s ním také osobně setkalo. Modleme se proto společně za jeho duši, za to, aby ho Pán přijal do svého věčného domova.

Umíme se zpovídat?

Říká se, že to, jakým způsobem se člověk zpovídá, odpovídá jeho osobní zralosti i stupni duchovního růstu. Zaplať Pán Bůh, že se u nás lidé ještě zpovídají a není to jako např. v Německu, kde mnozí tvrdí, že zpověď nepotřebují, protože nemají hříchy. Nicméně samotný fakt, že někdo chodí ke zpovědi, a to třeba i pravidelně, ještě

nemusí nutně znamenat, že máme vyhráno. Často může jít jen o jakousi zvykovost a vnějškovost bez opravdového vnitřního obrácení, lítosti, poctivého zpytování svědomí nebo touhy polepšit se. Jeden velký zpovědník si povzdechl: „Kolik jen neplatných nebo svatokrádežných zpovědí musím vyslechnout a vím, že daní lidé s tím nic nechtějí dělat! To je bolest.“

Prožíváme dobu postní, která je dobou pokání a obrácení. I mnozí katolíci, kteří se pravidelně nezpovídají, přistoupí alespoň před Velikonocemi ke svátosti smíření. Rozhodl jsem se proto, že věnuji Doteku článek o svaté zpovědi laděný velmi prakticky, aby pomohl lidem dobré vůle trochu zlepšit způsob slavení svátosti smíření. Mnohdy nejde o zlou vůli – je hodně lidí, co by se třeba i chtělo zpovídat lépe, ale buď to na náboženství nebo přípravě na 1. svaté přijímání neprobírali, nebo žádnou náboženskou formaci či katechezi ani neměli.

Jak má vypadat dobrá zpověď?

Svatá zpověď nespočívá v pouhém vyznání hříchů ve zpovědnici. Zahrnuje i jistou přípravu, na niž se trestuhodně zapomíná. Obvykle se uvádí následující schéma (jehož body budu níže komentovat):

1. modlitba a následné zpytování svědomí,
2. upřímná lítost,
3. předsevzetí,
4. vyznání hříchů ve zpovědi,
5. pokání.

1. Modlitba a zpytování svědomí

Začněme modlitbou. Jako křesťané všechny důležité věci začínáme modlitbou. U zpovědi tomu nemůže být jinak. Prosíme Boha, aby nás osvětil Duchem Svatým a pomohl nám poznat svůj život se vším dobrým, co se povedlo, i s tím, co dobré nebylo. Modlitba nám tedy pomáhá pochopit, že se máme pokusit nahlédnout svůj život Ježíšovýmá očima – podívat se na sebe tak, jak mne vidí Ježíš. Dnes je velmi málo lidí, kteří se dokážou na chvíli

zastavit a zkusit se na svůj život podívat s jistým odstupem (nikoli jen povrchně). Mnozí psychologové si stěžují, že dnešní mladí se sami v sobě nevyznají. Možná, že kdyby pravidelně (každý večer před spaním a jednou za čas hlouběji před zpovědí) zpytovali svědomí, podobné potíže by neměli. Právě jeden z plodů dobrého a pravidelného zpytování svědomí je dobrá znalost sebe sama – svých silných i slabých stránek. Proto často ve zpovědnici kajícníkům připomínám důležitost zpytování svědomí, které je v první řadě službou samotnému kajícníkovi. Pomáhá mu lépe se v sobě vyznat a zaměřit svůj život správným směrem. Pomáhá vidět se pravdivě a na nic si nehrát – alespoň před Bohem ne. V neposlední řadě modlitba před zpytováním svědomí pomáhá jeho správnému chápání a uchopení. Samo zpytování nemá být nějakým hrabáním se ve hříších – má být modlitbou; rozhovorem s Bohem o mém životě se vším, co k němu patří. Proto mnozí světci doporučovali, aby zpytování svědomí bylo prodchnuto úkony víry, naděje a lásky – častým oslovováním Boha a obracením se na Něj. To nám pomůže, abychom ho nevnímali jako pouhé psychologické cvičení nebo nějaké přehnané hrabání se v sobě.

Po modlitbě následuje samotné zpytování svědomí – hodnocení svého života před Boží tváří. Těm, kteří každý den nezpytují svědomí, je dobrou pomůckou kvalitní zpovědní zrcadlo. Samozřejmě, že člověk se vyvíjí a asi by si celý život neměl vystačit s dětským zpovědním zrcadlem. Stejně tak je poněkud riskantní stále jen používat to, které je uvedeno v kancionálu nebo modlitební knize. Hrozí totiž, že člověk upadne do jakési rutiny a už pouhý pohled na prvních pár řádků ho povede k pocitu, že to už zná a není to jeho problém. Naopak občasná obměna zpovědního zrcadla je velmi zdravá

a pomůže našemu svědomí neotupět, nebýt spokojeno samo se sebou a stále se ptát, zda náhodou nemám nějaké chyby nebo hříchy, které jsou mi třeba zatím skryty, ale o to víc jsou nebezpečné a mohou ubližovat lidem okolo mne. Často právě lidé stěžující si ve zpovědi na někoho druhého nedokážou vidět trám ve svém vlastním oku. Když se náhodou kritizované osoby zeptáte na osobu kritika, zjistíte, že si často nevidí do úst a sám má svých chyb dost.

Je téměř železným pravidlem, že lidé, kteří tvrdí, že nemají hříchy nebo že jich mají málo, resp. neví, z čeho by se zpovídali, jich mají poměrně dost. Je poněkud komické, když daného kajícího osobně znám a on tvrdí, že ve vztahu k druhým lidem hříchy nemá (a ve vztahu k Bohu je to maximálně nějaká ta nesoustředěnost při modlitbě). Někdy mám sto chutí danému člověku doporučit, aby se zeptal vlastní manželky nebo dětí nebo kolegů v práci a hned by měl hustě popsaný papír s náměty ke zpovědi.

Vzpomínám si, jak jsem jednou zpovídal malé děti před prvním svatým přijímáním a pak přišel ke zpovědi starší člověk (na první poslech nepřipravený) tvrdící, že hříchy nemá. Když jsem mu řekl, že zatím jediný člověk, kterému se to podařilo, byla Panna Maria, ani to s ním nehnulo. V duchu jsem mu chtěl navrhnout, aby si poslechl zpověď některého z těch malých dětí (měly dost hustě popsané papírky s hříchy) a pak padl na kolena před svatostánkem a prosil Boha za odpuštění a obměkčení svého tvrdého srdce a otupělého svědomí. Jak říká Sirachovec: „Pro ránu domýšlivce není uzdravení“.

2. Lítost

Další nutnou součástí svátosti smíření je upřímná lítost (dá to rozum, že aby mi mohlo být odpuštěno, musím spáchaného zla litovat). Nestačí litovat z čistě lidských důvodů („to je mi líto, že jsem si zkomplikoval život tím, že jsem někoho srazil autem“). Lítost musí být nadpřirozená – musí to být bolest srdce milujícího Hospodina a vnímajícího, že každým hříchem Milovaného zraňuje (nehledě na lidi okolo). Katechismus také doporučuje, aby lítost byla dokonalá (tedy z lásky k Bohu) a ne pouze nedokonalá (ze strachu před peklem a tresty za hříchy), i když v případě nouze či zvláštní tvrdosti srdce kajícího jsme my zpovědníci rádi alespoň za tu nedokonalou.

3. Předsevzetí

Další často opomíjenou podmínkou pro platnou zpověď je předsevzetí varovat se hříchu. Pro úzkostlivější kajícího připomínám, že předsevzetí

neznamená stoprocentní jistotu, že se daného hříchu opět nedopustím. Znamená to prostě, že mi daný hřích není ukradený a že s ním chci něco dělat – pracovat na jeho odstranění. Možná se mi to úplně nepovede, ale tady a teď mám dobrou vůli a odhodlání s tím něco dělat. Těm otupělejším kajícím (jichž je řádově mnohem víc, než těch úzkostlivých) připomínám, že bez tohoto předsevzetí zpověď není platná. Hříchy mi nejsou odpuštěny, pokud s nimi nechci alespoň zkusit něco dělat a bojovat.

Morální teologie v této souvislosti hovoří o tzv. blízké příležitosti ke hříchu a potřebě se jí varovat. Někdy to jde, někdy ne (když mne např. někdo blízký popouzí k hněvu, nemohu ho prostě někam zavřít nebo poslat na Sibiř). Uvedu učebnicový příklad: když spolu dva mladí lidé žijí, ačkoli nejsou oddáni, nestačí se vyzpovídat z přestoupení 6. přikázání a říct: je mi to líto, jsem slabý. Je potřeba udělat konkrétní kroky k tomu, aby člověk z dané situace (v níž je velmi reálné riziko, že do hříchu spadne) vyšel. Například se ti dva od sebe odstěhují nebo – pokud to z opodstatněných důvodů není možné – alespoň budou spát v oddělených místnostech. Podobně alkoholik musí všechen alkohol ve svém příbytku zlikvidovat a nemít žádné železné zásoby.

4. Vyznání

Sv. Josemaría Escrivá říkával, že vyznání hříchů ve zpovědi má mít čtyři C: má být corto, claro, concreto a conciso. Česky to znamená, že má být stručné, jasné, konkrétní a úplné.

Se stručností a jasností u zpovědi mívá dost lidí problémy. I zde platí obecně platná zásada, že to, co je připravené, je stručné. Vzpomínám si, jak jsem jednou

zpovídal jistou starší nemocnou osobu u ní doma. Seděli jsme u kuchyňského stolu a ona říkala: „Pane kaplane, to je tak pěkné zpovídat se takhle u stolu. Ve zpovědnici na sebe nevidíme a nevydržím dlouho klečet, tak to musím vždy rychle sfouknout... ale tady si můžeme pěkně popovídat.“ Dodal jsem, že právě to je špatně. Zpověď není od toho, abychom si povídali (to můžeme dělat potom). Do zpovědi nepatří všechno to, co není hřích nebo nějakým způsobem neobjasňuje okolnosti jeho spáchání. Dovolím si jistě přirovnání

k eucharistii: teologové říkají, že každá svátost má svoji materii a formu. To znamená, že aby daná svátost „vznikla“, je potřeba jakéhosi materiálu a nějakých slov. Toto spojení slova (resp. posvátného úkonu) a příslušné věci je velmi důležité. Materií svátosti eucharistie je chléb a víno. Formou pak jsou tzv. konsekrační slova pronášená knězem. Možná, že by se mnohým víc líbilo slavit mši sv. s preclíky a pivem, ale pak už by to nebyla eucharistie – nebyl by zde příslušný „materiál“, z něhož eucharistie „vzniká“. Podobně je to u zpovědi: materiálem zpovědi je lítost nad našimi hříchy. Ostatní povídání do zpovědi nepatří. Je to podobně neuctivé jako chtít sloužit mši s preclíky a pivem namísto chleba a vína.

Stručnost a jasnost zpovědi se tedy projeví v tom, že vyjmenujeme jednotlivé hříchy a nebudeme mluvit o tom, co děláme dobře nebo co se nám povedlo (některé zpovědi spíš vypadají jako hlášení o splnění domácích úkolů), jaké jsme měli při tom pocity ani nebudeme zdlouhavě líčit okolnosti nebo si stěžovat na někoho druhého. Jeden trvalý jáhen kdesi na Moravě ohlašoval prvopáteční zpovídání a říkal, že jelikož je nedostatek zpovědníků, prosí, aby kající zkrátily a vyznávali pouze své vlastní hříchy, nikoli hříchy sousedek nebo manželů. Bohužel, mnoho zpovědí vypadá právě takto a na své vlastní hříchy se mnozí pro svou kritičnost ke druhým ani nedostanou.

Mnohým by patrně pomohlo, kdyby se naučili rozlišovat mezi zpovědí (stručným vyznáním hříchů) a duchovním vedením či doprovázením, které je právě určeno k obsáhlejšímu povídání o záležitostech duchovního života vedeného, o jeho radostech, starostech i trápeních.

Další dvě charakteristiky vyznání hříchů jsou neméně důležité. Každá zpověď musí být úplná. Tzn. že nesmím úmyslně zamlčet žádný těžký hřích (něco jiného je, když zapomenou nebo jsem v danou chvíli velmi nervózní). Pokud to udělám, nejen, že mi daný hřích není odpuštěn, ale celá zpověď je neplatná a navíc svatokrádežná (jde o znesvěcení svátosti – další velmi závažný hřích). Dnes už bohužel mnozí zapomněli na staré úsloví „lepší vyhořet, než se dopustit svatokrádeže“. Pokud použijeme známé přirovnání zpovědi k návštěvě lékaře, pak vidíme, že aby mi mohlo být uzdraveno zranění, musím ho lékaři ukázat. Když to neudělám, nemohu být uzdraven. Proto je smutné, když se ve zpovědnici přijde na určité přikázání desatera a kající ho vědomě přeskochí, jako by s ním neměl problém. Časté jsou zpovědi snoubenců před svatbou, kdy mnozí úplně vynechají 6. přikázání, ačkoli je

veřejným tajemstvím, že v této oblasti nežili v souladu s učením Církve. Co od takovéto svatokrádežné zpovědi očekávají?

Jeden detail související s úplností a upřímností zpovědi je umění „krátit“ – tedy naučit se být konkrétní a umět věci pojmenovat pravým jménem. Zde pomůže vědomí, že se zpovídám samotnému Kristu, a nikoli konkrétnímu knězi jako soukromé osobě. Mnohdy lidé při vyznání říkají: „Ale otče, to abyste si o mně nemyslel...“ Na to obvykle odpovídám, že za pár hodin si stejně nebudu nic myslet ani pamatovat a navíc o mne tu vůbec nejde. Jako kněz jsem pouze nástroj Božího milosrdenství a lidé se zpovídají nikoli mně – knězi, ale Bohu. Spíš by se tedy měli starat o to, co si o nich myslí Bůh. Jinými slovy: je potřeba najít odvahu a přestat se ve zpovědi chtít vylepšovat nebo omlouvat: prostě a jasně říct, jak to bylo, a nedělat se lepším, než jsem. Před Bohem si není potřeba na něco hrát – On nejlépe ví, z jakého jsme těsta.

Ohledně konkrétnosti vyznání snad ještě jedna věc: nestačí říct, že hřeším myšlením, slovy a skutky nebo že jsem zhřešil proti 3. přikázání desatera. Je potřeba umět konkrétně pojmenovat to, co jsem udělal špatně (např. nešel jsem v neděli do kostela). Příliš obecné a nedostatečné zpovědi jsou druhým extrémem těch upovídaných. Opět připomenu klasickou zásadu: abych mohl být uzdraven, musím ránu ukázat. Ne jen říct, že jsem se zranil nebo přibližně to zamumat. Je potřeba odhrnout látku a zranění ukázat.

5. Pokání

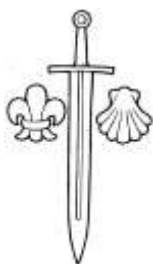
Určitý dobrý skutek nebo modlitba, jež jsou nám ve zpovědi uloženy jako pokání, mají sloužit tomu, abychom zlo, jež jsme spáchali, zahladili dobrem. Není to tedy nějaká „cena“, kterou je třeba zaplatit za odpuštění hříchů. Stejně tak nemá být pokání chápáno jako nějaký trest nebo Boží pomsta. Logika svátosti smíření je založena na „přebití“ zla dobrem. Nejde tedy jen o to splnit si uložené pokání a odškrtnout si „splněno“. Má to být završení procesu obrácení a vnitřní proměny, který jsme v rámci zpovědi prožili.

Závěrem

V tomto velmi obsáhlém článku jsem se snažil projít hlavní neduhy a omyly, které se u našich zpovědí vyskytují. Zaobíral jsem se povětšinou negativními věcmi a tím, co úplně nefunguje, ve snaze pomoci k nápravě. Byl bych ale nerad, kdyby tak vznikl dojem, že svátost smíření je něčím nepřijemným, složitým a problematickým. Zpověď je velikou slavností Božího milosrdenství, při níž jsem zažil na obou stranách (jako kající i zpovědník)

mnoho zázraků. Je jedním z nejlepších prostředků duchovního růstu. Proto mnozí světci doporučovali častou sv. zpověď (kardinál Tomášek hovořil o pravidelné zpovědi alespoň jednou za měsíc). Obecně je znát, když se daný člověk pravidelně a dobře zpovídá, a pozná to i jeho okolí. Nejen, že jeho svědomí se zjemňuje a formuje, ale navíc takovýto člověk dostává od Boha potřebné milosti a pomoc pro to, aby obstál ve všech obtížných situacích nebo pokušeních, které ho čekají. Bůh sám svou milosrdnou láskou proměňuje ve svátosti smíření jeho srdce a ohlazuje jeho hrany a lidské nedostatky; zjemňuje jeho duši. V neposlední řadě nás svátost smíření učí nespoléhat tolik sami na sebe, ale více důvěřovat dobrému Bohu a umět Mu s pokorou předkládat i to, nač sami nestačíme, aby to On sám mohl doplnit.

P. PETR HAVLÍK

Srdečně Vás zveme na

PUTOVÁNÍ „NA VEDLEJŠÍ KOLEJI“

V sobotu 29. 4. 2017

Zahájení: mše sv. – kaple v Bolině v 8:00.

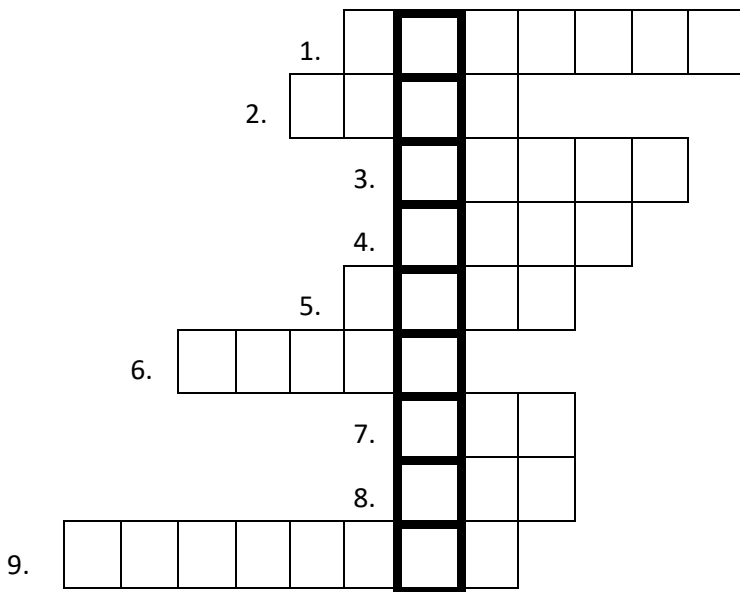
Celebruje P. Mgr. Jan Primus, farář zdislavický.

Letos půjdeme většinou Zdislavickou farností. Vydáme se tentokrát výjimečně vlakem z Boliny do Trhového Štěpánova. Odtud potom po zelené turistické značce kolem studánky sv. Anny do Rataj, kde se občerstvíme, abychom mohli shlédnout i další krásná místa.

Pokračovat budeme do Římovic a Bolinky. Nejvýše vystoupíme na Loretu, kde se seznámíme s jednou z nejkrásnějších památek na Vlašimsku. A pak už se kolem Skalkova a Šebíře vrátíme zpět do Boliny, kde zakončíme posezením v Restauraci u Kuklíků. Délka pochodu asi 13 km. Trasa vhodná i pro kočárky. Po cestě budou otevřeny kapličky, pomodlíme se růženec. Předpokládané zakončení v 15 hodin. Pořádají farníci z Čechticka a Zdislavicka ve spolupráci s FCH Vlašim.

Pro děti

O Velikonocích všichni očekávají ..... (dokončení v tajence)

1. Kolik měl Ježíš učedníků
2. Nádobu na květiny
3. Mešní nádoba
4. Větší potok
5. Náš národní strom
6. Ten, kdo zradil Ježíše
7. První žena
8. Stavitel archy
9. Ten, kdo obstarává hudební doprovod mše svaté

Ze života farnosti

Pondělí 10. 4. – Velikonoční zpovídání

Vlašim – kostel sv. Jiljí – od 14 do 18 h. Zpovídat budou kněží vlašimského vikariátu. V 18 h bude sloužena koncelebrovaná mše svatá. Hlavním celebrant: P. Jan Primus, kazatel: P. Jerzy Cymanowski.

Papežská misijní díla ve spolupráci s Římskokatolickou farností Vlašim pořádají **MISIJNÍ ŠTRÚDLOVÁNÍ®**. Upečte jakýkoli štrúdl (sladký či slaný) a přineste ho v sobotu 29. 4. 2017 mezi 14. a 15. hodinou do farní besídky. V neděli **30. dubna 2017 od 10.30 do 11 hodin** štrúdlly nabídneme s prosbou o dar pro hladovějící či jinak trpící děti v misiích. Celý výtěžek odešleme na konto Papežských misijních děl, která akci koordinují a zajistí, aby se pomoc dostala těm nejpotřebnějším v chudých oblastech světa. Děkujeme všem, kteří pomáháte.

Po loňském povedeném prvním ročníku tábora **pro mladší děti** se i letos uskuteční další. Tentokrát se minitábor bude konat v termínu **od 31. 8. do 2. 9. 2017 s tématem Potíže v ZOO**. Tábor je určen pro děti od 6 do 9 let (po osobní domluvě mohou jet i mladší). Pro přihlášení je zapotřebí vyplnit závaznou přihlášku na www.farnostvlasim.cz. Prosím, neodkládejte přihlášení, usnadní nám to moc práce. Děkujeme. Cena letošního tábora je 500 Kč, s rodinnou slevou 100 Kč na druhého a každého dalšího sourozence. (Cena by neměla být důvodem neúčasti).

Na tábor se přihlašujete do konce května. Pro více informací se obraťte na Honzu Matějovského: jan@matejovsky.com, tel.: 737 867 687

Ve čtvrtek 27. dubna oslaví své jmeniny P. Jaroslav. Vyprošujme mu společně, aby mu Pán dal zdraví, aby mu žehnal a Panna Maria ho provázela svou ochranou.

Duchovně lyžovací pobyt v Přířhovicích

Jak to vlastně proběhlo a co jsme tam dělali: V neděli ráno, tak jako každý rok, jsme se sešli na autobusovém nádraží ve Vlašimi, kde jsme nandali do autobusu batohy, lyže, snowboardy, jídlo, a hlavně buhty a další dobroty od našich rodičů. Po rozloučení následovala krátká cesta do kostela v Domašíně, kde proběhla mše svatá. Hned po mši jsme se vydali na cestu do Přířhovic. Cesta byla dlouhá a neúnosná, a tak jsme se museli zabavit. Hráli jsme všelijaké hry, poslouchali písničky a povídali jsme si mezi sebou. Když jsme dorazili do Přířhovic, tak jsme museli co nejrychleji vynést věci na faru, aby autobus mohl odjet zpět do Vlašimi. Po vynesení věcí na oddělené půdy jsme si každý zabral jednu z několika matrací, abychom měli na čem spát. Po celý týden nás čekaly lyžovačky nebo vycházky na čerstvém vzduchu. Účastnili jsme se i programů, které si pro nás připravili týmaci. Ve volném čase jsme si sami pořádali i menší turnaje ve fotbale nebo jsme hráli s Jožkou fotbal na místním zasněženém hřišti. Také jsme hráli ping pong nebo florbal. Mohli jsme si zkusit i spoustu deskových her. Každý den nás provázelo tzv. Slovo na den, což je krátký úryvek z bible, na který jsme přes den měli myslet a nějak ho žít. Také pro nás kněží připravili témata, která jsme společně řešili nebo nám o nich něco říkali. Každý den jsme slavili mši svatou a vždy večer jsme měli modlitby různého druhu. V den odjezdu jsme se začali balit, i když někteří z nás šli ještě na svah anebo do nedaleké restaurace na zákusek. Když přijel autobus před faru, tak jsme se všichni začali loučit s týmákama a začali jsme nosit batohy a všechny naše věci do autobusu. I když venku foukal studený vítr a do toho sněžilo, tak pro nás nebyl žádný problém dopravit naše věci do autobusu. Vytvořili jsme dlouhého hada, kterým jsme si podávali věci z fary až do autobusu. Byla to výborná týmová spolupráce. Cestu domů jsme si užili stejně jako cestu tam. Na vlašimském nádraží na nás čekali rodiče, které jsme po dlouhém týdnu strašně rádi viděli. Celé hory jsme si užili a už se těšíme na příští rok, až pojedeme znovu.

MARTIN LALOUČEK (16 LET)

Příspěvky od všech (od nejmladších až po nejstarší):

Bylo to tam v pohodě a fajn. Bavilo mě lyžovat. Taky mě bavilo se tam prát. Užil jsem si taky Bang a Ligretto. Hezky jsem si to užil a bylo to rozhodně lepší než škola. To je všechno. Konec. Tečka.

KUBA FOLLER (7 LET)

Líbilo se mi lyžování, a taky to, že jsem tam nebyla sama – znala jsem tam spoustu dětí. Na lyžích jsem byla sice poprvé, a tak jsem často padala, ale celkově se mi tam velice líbilo a těším se tam i příští rok. A to nejen díky lyžování, ale i díky dobrému kolektivu.

LUCIE MACHYÁNOVÁ (10 LET)

Příchovice každý rok mile překvapí novým programem, novými zážitky i novými kamarády. Každý zážitek je něčím originální a zábavný. Jen v Příchovicích může být umývání nádobí a uklízení takovou zábavnou aktivitou. Příchovice vždy posílí naši duchovní i fyzickou stránku a domů se vracíme plni síly a víry. Domů jsme všichni odjížděli s úsměvem, protože jsme věděli, že další rok bude těchto pár dní ještě zábavnějších.

BĚTKA VORLOVÁ (15 LET)

Z Příchovic odjíždím vždycky trochu jiný. Lepší. Když se mě spolužák zeptal, kam že to jedu na ty hory a kolik беру chlastu, a já mu odpověděl, že se tam nepije a je to trochu o něčem jiném, namítl, že tam pak nemá cenu jezdit. Atmosféru Příchovic by měl zažít každý, protože nikde jinde nic podobného není a je to škoda. V Příchovicích jsem jako vždy, asi už po desáté, co jsem tam byl, načerpal elán do života, užil si na prkně na svahu, zahrál si na piáno, poznal nové lidi a získal cenné myšlenky. Také jsem získal rýmu, ale to je jen moje chyba. Těším se na další návštěvu Příchovic.

PETR DUŠEK Z DUBĚJOVIC (19 LET)

U nově dorůstající generace se objevují další obětaví lidé, kteří jsou ochotni ostatním pomáhat (zakoupení permanentek, provázení na svahu, učení lyžovat/snowboardovat). Většina mládeže se ráda a aktivně podílí na úklidové práci a přípravě zábavy, pokud jsou požádáni. Jdou do toho s nadšením, a to je ve společenství důležité. Můžeme se obrátit o pomoc (modlitbu) k mladším ročníkům. Za to, že jsme se o ně „starali“, nám věnovali sadu vizitek s čísly a můžeme jim napsat, až nám bude nejhůře. Rozhodně tento týden, který tam prožijeme, má vliv na další život v „normálním“ světě, např. si na viditelné místo nalepíme kartičku o tom, jak udržovat duchovní kondici, a můžeme z toho čerpat.

RODIČ (> 40 LET)

Příchovice – dlouhá cesta, sníh, úklid, mytí nádobí, vaření, spaní ve spacáku, lyžování, procházky, povídání, sport... to vše prostoupené modlitbou, zpěvem a přátelstvím. Prostě Boží oáza!

RODIČ (> 45 LET)

Farní charita Vlašim

Program DUBEN 2017

4. 4. 2017 (úterý)	14:00	Trénování paměti místo: kancelář FCH Vlašim, 2. patro
5. 4. 2017 (středa)	7:15	Výlet LITOMĚŘICE A DOKSANY
6. 4. 2017 (čtvrtek)	15:30	přednáška PhDr. Ireny Lesové téma: O paměti (fyziologie, psychologie, význam) místo: Besídka u kostela sv. Jiljí
6. 4. 2017 (čtvrtek)	16:30	Klub seniorů, rukodělná činnost místo: Besídka u kostela sv. Jiljí
11. 4. 2017 (úterý)	14:00	Trénování paměti místo: kancelář FCH Vlašim 2. patro
18. 4. 2017 (úterý)	14:00	Trénování paměti místo: kancelář FCH Vlašim 2. patro
20. 4. 2017 (čtvrtek)	16:00	Klub seniorů, rukodělná činnost, společenské hry místo: Besídka u kostela sv. Jiljí
25. 4. 2017 (úterý)	14:00	Trénování paměti místo: kancelář FCH Vlašim 2. patro
27. 4. 2017 (čtvrtek)	16:00	Klub seniorů, zpěv, promítání – Mgr. S. Příhoda místo: Besídka u kostela sv. Jiljí

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Vlašim, Husovo nám. 46, Vlašim, 258 01; <http://www.farnostvlasim.cz>, e-mail: vlasim.fara@seznam.cz
Příspěvky do časopisu se přijímají na adrese Smetanova.D@seznam.cz,
Klara.Vondrackova@seznam.cz

Vychází 10x ročně, uzávěrka 15. dne v měsíci. Náklady na tisk: 8 Kč

Tisk: Karel Pazdera, Pod tratí 1511, Vlašim